

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **H. K. D. T. a.s.**, *právne zastúpený JUDr. L. P., advokátom*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/3833-39775/2009/990596-r zo dňa 3. apríla 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S /65/2009-37 zo dňa 12. januára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S /65/2009-37 zo dňa 12. januára 2010 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 12. januára 2010 č. k. 13S /65/2009-37 zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/3833-39775/2009/990596-r z 3. apríla 2009, ktorým podľa ustanovenia § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „ZSD“) potvrdil platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 645/230/100332/08/Cer zo 17. decembra 2008, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. a) bod 3 ZSD vyrubil žalobcovi daň z príjmov vyberanú zrážkou za zdaňovacie obdobie roku 2003 v sume 34 152,85€.

Po preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov, ako aj postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali dospel krajský súd k záveru, že tieto sú v súlade so zákonom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd z podkladov pripojených v administratívnom spise žalovaného zistil, že správca dane vykonal u žalobcu opakovanú daňovú kontrolu dane z príjmov vyberanej zrážkou za zdaňovacie obdobie za rok 2003. O jej výsledku vyhotovil protokol prerokovaný so žalobcom 16. decembra 2008.

Na základe výsledkov opakovanej daňovej kontroly zistil, že D. G., R. H., Mgr. J. H., V. K., P. P., M. V. a F. B. vykonávali u žalobcu športovú činnosť (hrali hokej) na základe hráčskych profesionálnych zmlúv v ľadovom hokeji, pričom všetci boli občanmi Českej republiky. Z uvedených športovcov sa D. G., F. B. a R. H. v kalendárnom roku 2003 nezdržovali na území Slovenskej republiky viac ako 183 dní. Pokiaľ ide o R. H. v uvedenom daňovom období mu bol vyplatený príjem za športovú činnosť vykonávanú v roku 2002. Žalobca vyplácal uvedeným športovcom za športovú činnosť pravidelné mesačné odmeny, ktoré sú podľa názoru krajského súdu príjmami podľa § 7 ods. 2, písm. b), zákona č. 366/1999 Z. z. o daniach z príjmov (ďalej len „ZDP“) a tiež náhrady, ktoré sú príjmami podľa § 3 ods. 2 ZDP.

Krajský súd poukázal na to, že daňové orgány vo veci rozhodli na základe zistení, že žalobca ako platiteľ dane bol povinný vyberať z príjmov daň zrážkou, a ak tak nekonal, porušil povinnosti vyplývajúce pre neho z § 52 ods. 1, 2, a § 22 ods. 1, písm. d), bod 3 ZDP. Správca dane na základe protokolu z opakovanej daňovej kontroly vydal 17. decembra 2008 platobný výmer, ktorým žalobcovi vyrubil daň z príjmov vyberanú zrážkou za zdaňovacie obdobie rok 2003 v sume 34 152,85€. Žalovaný na odvolanie žalobcu napadnutý platobný výmer potvrdil, keďže sa stotožnil so skutkovými zisteniami správcu dane ako aj s jeho právnym záverom.

Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že správca dane svojvoľne a podľa vlastnej voľnej úvahy zaradil osoby – športovcov Mgr. J. H., V. K., P. P. a M. V., ktorí sa obvykle zdržiavali na území Slovenskej republiky viac ako 183 dní medzi daňovníkov, na ktorých sa vzťahuje osobitná sadzba dane, či zrážka dane vykonávaná platiteľom dane. Tiež neprihliadol na tvrdenie žalobcu, že nemal možnosť zistiť, kde je takáto osoba skutočným rezidentom, pretože nemá na to zákonné prostriedky a žalobca ako daňový subjekt nemohol uplatniť medzinárodnú zmluvu.

Podľa názoru krajského súdu neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že športovci, ktorí mali dlhodobé zmluvy a s tým spojený dlhodobý pobyt na území Slovenskej republiky, sú daňovníkmi s neobmedzenou daňovou povinnosťou podľa § 2 ods. 2 ZDP, a preto nebol povinný skúmať ich rezidenciu podľa medzinárodnej zmluvy.

Z platobného výmeru ako aj z napadnutého rozhodnutia žalovaného je podľa názoru krajského súdu zrejmé, že daňové orgány sa zaoberali každým športovcom osobitne, a preto ani námietka žalobcu v tomto smer nie je dôvodná.

Krajský súd poukázal na to, že športovci Mgr. J. H., V. K., P. P. a M. V., sú občanmi Českej republiky a majú v Českej republike trvalý pobyt a na území Slovenskej republiky sa v roku 2003 zdržiavali viac ako 183 dní, pričom žalobca im vyplácal odmeny a náhrady za vykonávanú športovú činnosť. Ďalší športovci D. G. a F. B. sú tiež občanmi Českej republiky s trvalým pobytom v Českej republike, na území Slovenskej republiky sa v roku 2003 nezdržiavali viac ako 183 dní a R. H. sa na území Slovenskej republiky v roku 2003 nezdržiaval viac ako 183 dní, avšak boli mu vyplatené odmeny a náhrady za športovú činnosť, ktorú vykonával k žalobcovi v roku 2002.

Krajský súd zdôraznil, že žalobca okrem tvrdení, ktoré majú všeobecný charakter, neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorá by spochybnila hore uvedené zistenia. Zmluva o zamedzení dvojakeho zdanenia, ktorá bola v Zbierke zákonov uverejnená pod č. 229/1993 Z. z. (ďalej len „Zmluva“) upravila v článku 4 bod 1, kto je rezidentom jedného zmluvného štátu. V čl. 4 bod 2 zmluvy sú upravené rozhraničovacie kritéria pre prípad, ak fyzická osoba je rezidentom v oboch zmluvných štátoch.

Článok 17 bod 1. Zmluvy osobitne upravil, že príjmy, ktoré poberá rezident zmluvného štátu ako športovec z osobne vykonávaných činností v druhom zmluvnom štáte, môžu byť bez ohľadu na čl. 14 a čl. 15 zdanené v druhom zmluvnom štáte. Zmluva v čl. 23 upravuje zamedzenie dvojitého zdanenia.

V prejednávanej veci bolo preto, podľa názoru krajského súdu, potrebné postupovať podľa Zmluvy, ktorá má prednosť pred vnútroštátnym právnym predpisom. Podľa vyššie uvedených ustanovení Zmluvy športovci, ktorí mali uzavreté zmluvy so žalobcom sú daňovníkmi podľa § 2 ods. 3 ZDP, keďže sú rezidentmi Českej republiky a žalobca ako platiteľ dane mal vybrať daň zrážkou z ich príjmov a odvieť ju správcovi dane. Ak tak nekonal, porušil svoje povinnosti v zmysle § 52 ods. 1, 2 a § 36 ods. 1 bod 4. ZDP.

Podľa Zmluvy bol žalobca povinný preskúmať rezidenciu športovcov s cieľom dodržať zákonný postup pri zdaňovaní ich príjmov. Preto sa krajský súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, že správca dane mu ukladal povinnosť v rozpore so zákonom, pretože ako platiteľ dane mal povinnosť vybrať daň zrážkou podľa § 52 ZDP. Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka, že bola na neho prenesená daňová povinnosť, ktorú boli povinní splniť samotní športovci.

Pokiaľ ide o námietky žalobcu týkajúce sa nedodržania procesného postupu predpísaného zákonom krajský súd uviedol, že platobný výmer bol vydaný podľa § 44 ods. 6 písm. a) bod 3 ZSD, a preto je námietka žalobcu o povinnosti vydať dodatočný platobný výmer v rozpore s uvedeným zákonným ustanovením, nakoľko dodatočný platobný výmer sa vydáva podľa § 44 ods. 6 písm. b).

Podľa názoru krajského súdu sa správca dane aj žalovaný dostatočne vysporiadali so žalobnými dôvodmi, najmä z ktorých príjmov sa vyberá daň zrážkou, ktorým daňovníkom, kto sú daňovníci podľa § 2 ods. 3.

Postup daňových orgánov pri daňovej i opakovanej daňovej kontrole bol v súlade s § 15 a § 15a ZSD. Opakovaná daňová kontrola bola vykonaná po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia správcu dane odvolacím orgánom a vrátení veci na ďalšie konanie. Rozhodnutia mali charakter procesných rozhodnutí, ktoré nadobudli právoplatnosť po ich doručení,

ale nešlo o konečné rozhodnutie vo veci. Preto aj žalobný dôvod o tom, že nebol daný dôvod na opakovanú daňovú kontrolu bol podľa názoru krajského súdu zavádzajúci.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu buď zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, alebo aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutia správnych orgánov zruší a vráti im vec na ďalšie konanie.

Podľa jeho názoru krajský súd nedostatočne zistil skutkový stav, daňové orgány dospeli k nesprávnemu právnemu záveru, športovci nie sú rezidenti Českej republiky, daňové orgány sa nezaoberali každým športovcom zvlášť a postup daňových orgánov nebol v súlade so zákonom.

Tiež namietal, že súd neskúmal skutkový stav veci, ale obmedzil sa na konštatovanie Českého finančného úradu, že vymenovaní športovci sú rezidentmi Českej republiky.

Opakovane zdôraznil, že českí športovci mali podať daňové priznanie na Slovensku ako daňovníci, ktorí majú trvalý pobyt na Slovensku, resp. sa na Slovensku zdržiavajú minimálne 183 dní počas daňového roka.

K odvolaniu sa podaním z 2. marca 2010 vyjadril žalovaný, ktorý s poukazom na to, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, s ktorými by bolo potrebné sa opätovne zaoberať navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16. februára 2011 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Základné zásady odvádzania dane z príjmov právnických a fyzických osôb upravoval v rozhodnom období zákon č. 366/1999 Z. z. o daniach z príjmov.

Podľa § 2 ods. 2 tohto zákona, daňovníci, ktorí majú na území Slovenskej republiky trvalý pobyt alebo ktorí majú povolenie na dlhodobý pobyt alebo povolenie na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky (ďalej len "bydlisko") alebo sa tu obvykle zdržiavajú, majú daňovú povinnosť, ktorá sa vzťahuje na príjmy plynúce zo zdrojov na území Slovenskej republiky a na príjmy plynúce zo zdrojov v zahraničí.

Podľa ods. 3 daňovníci, ktorí nemajú na území Slovenskej republiky bydlisko ani sa tu obvykle nezdržiavajú, majú daňovú povinnosť, ktorá sa vzťahuje na príjmy plynúce zo zdrojov na území Slovenskej republiky (§ 22).

Podľa ods. 4 daňovníci, ktorí sa obvykle zdržiavajú na území Slovenskej republiky, sú tí, ktorí sa tu zdržiavajú aspoň 183 dní v príslušnom kalendárnom roku, a to súvisle alebo v niekoľkých obdobiach s výnimkou tých daňovníkov, ktorí sa tu zdržiavajú na účel štúdia alebo liečenia. Do tohto obdobia sa započítava každý začatý deň pobytu s výnimkou daňovníka, ktorému zo zdrojov na území Slovenskej republiky plynú príjmy zo závislej činnosti a hranice do Slovenskej republiky prekračuje denne alebo v dohodnutých časových obdobiach len na účel výkonu tejto činnosti.

Podľa § 22 ods. 1 písm. d) bod 3 príjmom plynúcim zo zdroja na území Slovenskej republiky u daňovníkov uvedených v § 2 ods. 3 a § 17 ods. 3 je peňažné plnenie a nepeňažné plnenie z úhrad od právnických osôb alebo fyzických osôb so sídlom alebo s bydliskom na území Slovenskej republiky, ak nejde o príjmy podľa písmena a), a od stálych prevádzkarní daňovníkov so sídlom alebo s bydliskom v zahraničí, ktorými sú najmä príjmy odborníka z právnej a z účtovnej činnosti, prednášajúceho, umelca, architekta, **športovca**, artistu alebo spoluúčinkujúcich osôb a z ďalších podobných činností osobne vykonávaných alebo zhodnocovaných na území Slovenskej republiky bez ohľadu na to, či príjmy plynú týmto osobám priamo, alebo cez sprostredkujúcu osobu.

Podľa § 36 ods. 1 písm. a) bod 4 osobitná sadzba dane z príjmov plynúcich zo zdrojov na území Slovenskej republiky daňovníkovi uvedenému v § 2 ods. 3 a § 17 ods. 3 s výnimkou

príjmov plynúcich stálej prevádzkarni týchto daňovníkov (§ 22 ods. 2) je **25%** z príjmu odborníka z právnej a účtovnej činnosti, prednášajúceho, umelca, architekta, **športovca**, artistu alebo spoluúčinkujúcich osôb a ďalších podobných činností osobne vykonávaných alebo zhodnocovaných na území Slovenskej republiky [§ 22 ods. 1 písm. d) bod 3].

Podľa § 52 ods. 1 **daň je vyberaná zrážkou z tých príjmov, na ktoré sa vzťahuje osobitná sadzba dane (§ 36). Zrážku je povinný vykonať platiteľ dane, ktorý má sídlo alebo bydlisko na území Slovenskej republiky**, a zahraničný platiteľ dane (§ 56) pri výplate, poukázaní alebo pri pripísaní úhrady v prospech daňovníka. Pri štátnych dlhopisoch a štátnych pokladničných poukážkach sa prednostne uplatní spôsob vyberania dane podľa podmienok emisie, ak sú tieto určené. Pri výnosoch z cenných papierov plynúcich príjemcovi od investičných (správcovských) spoločností a od investičných fondov sa daň vyberá aj v prípade, ak výnos nebol vyplatený, a to najneskôr v termíne do 30. júna roka, ktorý nasleduje po zdaňovacom období, za ktorý je vykázaný základ dane podľa § 36 ods. 4.

Podľa ods. 2 platiteľ dane je povinný **zrazenú daň odvieť správcovi dane najneskôr do pätnásteho dňa každého mesiaca za predchádzajúci kalendárny mesiac**. Zrážka dane sa vykonáva zo sumy úhrady alebo pripísania dlžnej sumy v prospech daňovníka. Za úhradu je považované aj nepeňažné plnenie. Túto skutočnosť, ktorá sa dotýka len daňovníkov uvedených v § 2 ods. 3 a § 17 ods. 3, je súčasne povinný oznámiť správcovi dane, ak správca dane na žiadosť platiteľa dane neurčí inak.

Podľa ods. 3, **ak platiteľ dane nevykoná zrážku dane** alebo zrazenú daň včas neodvedie, **bude sa od neho vymáhať rovnako ako ním nezaplatená daň**. Podobne sa postupuje, ak platiteľ dane nezrazí daň v správnej výške.

Podľa ods. 4 daňová povinnosť daňovníka, ak ide o príjmy, z ktorých sa zráža daň, sa považuje za splnenú riadnym vykonaním zrážky dane, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 57 ustanovenia tohto zákona sa nepoužijú, ak medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, **ustanovuje inak**.

Podľa čl. 4 ods. 1 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o zamedzení dvojakeho zdanenia v odbore daní z príjmov a z majetku na účely tejto zmluvy

výraz "rezident jedného zmluvného štátu" označuje každú osobu, ktorá je podľa práva tohto štátu podrobená v tomto štáte zdaneniu z dôvodu svojho bydliska, stáleho pobytu, miesta vedenia alebo z akéhokoľvek iného podobného kritéria. Tento výraz však nezahŕňa osobu, ktorá je podrobená zdaneniu v tomto zmluvnom štáte iba z dôvodov príjmu zo zdrojov v tomto štáte alebo majetku umiestneného v tomto štáte.

Podľa ods. 2, ak je fyzická osoba podľa ustanovenia odseku 1 tohto článku rezidentom v oboch zmluvných štátoch, jej postavenie bude určené nasledujúcim spôsobom:

- a) predpokladá sa, že táto osoba je rezidentom v tom zmluvnom štáte, v ktorom má stály byt; ak má stály byt v oboch zmluvných štátoch, predpokladá sa, že je rezidentom v tom zmluvnom štáte, ku ktorému má užšie osobné a hospodárske vzťahy (stredisko životných záujmov);
- b) ak nemôže byť určené, v ktorom zmluvnom štáte má táto osoba stredisko svojich životných záujmov, alebo ak nemá stály byt v žiadnom zmluvnom štáte, predpokladá sa, že je rezidentom v tom zmluvnom štáte, v ktorom sa obvykle zdržuje;
- c) ak sa táto osoba obvykle zdržuje v oboch zmluvných štátoch alebo v žiadnom z nich, predpokladá sa, že je rezidentom v tom zmluvnom štáte, **ktorého je štátnym občanom;**
- d) ak je táto osoba štátnym občanom oboch zmluvných štátov alebo žiadneho z nich, upravia príslušné úrady zmluvných štátov túto otázku vzájomnou dohodou.

Podľa čl. 17 ods. 1 príjmy, ktoré poberá rezident zmluvného štátu ako na verejnosti vystupujúci umelec, ako divadelný, filmový, rozhlasový alebo televízny umelec alebo hudobník, alebo **ako športovec** z takýchto osobne vykonávaných činností v druhom zmluvnom štáte, môžu byť bez ohľadu na ustanovenia článkov 14 a 15 zdanené v tomto druhom štáte.

Podľa čl. 26 ods. 1 príslušné úrady zmluvných štátov si budú vymieňať informácie nevyhnutné na aplikáciu ustanovení tejto zmluvy alebo vnútroštátnych právnych predpisov zmluvných štátov, ktoré sa vzťahujú na dane, ktoré sú predmetom tejto zmluvy, pokiaľ zdanenie, ktoré upravujú, nie je v rozpore s touto zmluvou. Výmena informácií nie je obmedzená článkom 1. **Všetky informácie získané zmluvným štátom sa budú udržiavať v tajnosti spôsobom ako informácie získané podľa vnútroštátnych zákonov tohto štátu**

a budú oznámené len osobám alebo úradom (vrátane súdov a správnych úradov), ktoré sa zaoberajú vymeriavaním alebo vyberaním daní, na ktoré sa vzťahuje táto zmluva, trestným stíhaním vo veci týchto daní alebo rozhodovaním o opravných prostriedkoch. Tieto osoby alebo úrady použijú takéto informácie len na tieto účely. Môžu uplatniť tieto informácie pri verejných súdnych konaniach alebo pri právnych rozhodnutiach. Získané informácie budú udržiavané v tajnosti na požiadanie zmluvného štátu, ktorý informácie poskytol.

Podľa § 15b ods. 1 písm. c) zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, opakovanou daňovou kontrolou sa rozumie daňová kontrola tej istej dane u daňového subjektu za zdaňovacie obdobie, za ktoré už bola vykonaná, na podnet ministerstva alebo odvolacieho orgánu podľa § 48 ods. 1.

Podľa ods. 3 písm. a) opakovanou daňovou kontrolou nie je preverenie výsledkov daňovej kontroly v rámci konania o riadnych opravných prostriedkoch alebo mimoriadnych opravných prostriedkoch;

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť, že právny názor žalobcu týkajúci sa výkladu príslušných ustanovení ZDP a Zmluvy, pri určení, či vyššie uvedení športovci patrili medzi daňovníkov s obmedzenou alebo neobmedzenou daňovou povinnosťou, nie je správny.

Žalobca mal v roku 2003 uzatvorené zmluvy podľa § 51 Občianskeho zákonníka so siedmymi českými štátnymi občanmi, hráčmi hokeja, na základe ktorých im vyplácal príjmy podľa § 7 ods. 2 písm. b) ZDP za športovú činnosť vykonávanú u žalobcu.

Základným problémom bola odpoveď na otázku, či títo hráči mali voči slovenskému správcovi dane daňovú povinnosť, ktorá sa vzťahuje len na príjmy plynúce zo zdrojov

na území Slovenskej republiky, tzv. obmedzenú daňovú povinnosť, alebo aj na príjmy plynúce zo zdrojov v zahraničí, tzv. neobmedzenú daňovú povinnosť.

Podľa ZDP je základným kritériom pre rozlíšenie, či športovec je daňovníkom s obmedzenou resp. neobmedzenou povinnosťou otázka domicilu, ktorú rieši ZDP v § 2 ods. 2, 3 a 4.

V prípade športovcov G, H. a B sa títo v dôsledku vykonávania športovej činnosti nezdržovali v rozhodnom období na území Slovenskej republiky viac ako 183 dní v kalendárnom roku, a preto boli považovaní za daňovníkov s obmedzenou daňovou povinnosťou, ktorí si svoju daňovú povinnosť splnia tým, že platiteľ dane vykoná zrážku dane podľa § 52 ZDP a jej zaplatením správcovi dane povinnosť daňovníka zaplatiť daň zanikne.

Keďže žalobca v prípade týchto hráčov takúto zrážku dane v roku 2003 nevykonal, správca dane postupoval správne, keď ho platobným výmerom zaviazal na zaplatenie rozdielu dane vybranej zrážkou za zdaňovacie obdobie roku 2003, nakoľko porušil ustanovenia § 52 ZDP, podľa ktorého ak platiteľ dane nevykoná zrážku dane, nezrazí daň v správnej výške alebo zrazenú daň včas neodvedie, bude sa od neho vymáhať rovnako ako ním nezaplatená daň.

Pokiaľ ide o športovcov Mgr. H., K., P. a V., títo sa v dôsledku vykonávania športovej činnosti zdržiavali v rozhodnom období na území Slovenskej republiky viac ako 183 dní v kalendárnom roku, a preto by sa mohli podľa § 2 ods. 2 ZDP považovať za daňovníkov s neobmedzenou daňovou povinnosťou, na ktorých sa nevzťahuje ustanovenie § 36 a § 52 ZDP, z čoho by vyplývalo, že žalobca ako platiteľ dane by nemal povinnosť vykonať zrážku dane podľa § 52 ZDP.

Takýto právny názor si osvojil aj žalobca keď tvrdil, že pri určovaní domicilu športovcov môže správca dane postupovať jedine podľa vnútroštátnej právnej úpravy, keďže zákon nemožno vykladať tak, ako by to vyžadovala všeobecná medzinárodná prax, ale tak, ako skutočne znie.

Takýto právny názor však opomína jednu zo základných skutočností a síce, § 57 ZDP, ktorý explicitne zakotvuje prednosť medzinárodnej zmluvy pred úpravou obsiahnutou v ZDP.

Na základe skutkových zistení bolo zrejmé, že u týchto športovcov došlo k tzv. konfliktu rezidencie a z dôvodu zamedzenia dvojitého zdanenia bolo potrebné postupovať pri určení ich domicilu podľa príslušných ustanovení Zmluvy, konkrétne čl. 4 ods. 1 a 2, ktorý upravuje otázku určenia rezidencie daňovníka odlišne, ako vnútroštátna právna úprava obsiahnutá v § 2 ods. 2 ZDP.

Preukazným dokladom miesta daňovej rezidencie daňovníka v niektorom zo zmluvných štátov Zmluvy je potvrdenie o mieste daňovej rezidencie daňovníka v príslušnom zdaňovacom období, vydané správcom dane.

Ministerstvo financií – Ústredné finančné a daňové riaditeľstvo Českej republiky, na základe žiadosti správcu dane, v rámci medzinárodnej spontánnej výmeny daňových informácií podľa čl. 26 Zmluvy oznámilo správcovi dane, že daňovníci si vysporiadali svoje daňové povinnosti za zdaňovacie obdobie roku 2003 na území Českej republiky a do úhrnu svojich zdaniteľných príjmov zahrnuli aj celosvetové príjmy, teda aj príjmy, ktoré im plynuli z územia Slovenskej republiky a zároveň potvrdilo, že Mgr. H., K., P. a V. boli v roku 2003 rezidentmi Českej republiky.

Odvolačný súd pripomína, že takéto potvrdenie vydané v súlade s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, je dôkazným prostriedkom, ktorý súd vyhodnocuje spolu s inými dôkaznými prostriedkami a v kontexte čl. 26 ods. 1 Zmluvy nie je daný dôvod na spochybňovanie pravdivosti jeho obsahu.

Z uvedeného vyplýva, že aj títo štyria športovci, ako českí rezidenti, mohli na Slovensku podliehať iba režimu daňovníkov s obmedzenou daňovou povinnosťou, ktorí si svoju daňovú povinnosť splnia tým, že platiteľ dane vykoná zrážku dane podľa § 52 ZDP a jej zaplatením správcovi dane povinnosť daňovníka zaplatiť daň zanikne, t. j. taktiež patrili do skupiny osôb o ktorých hovorí § 2 ods. 3 ZDP a ako takí museli byť zdanení v súlade s § 22 ods. 1 písm. d) bod 3, § 36 ods. 1 písm. a) bod 4 a § 52 ods. 1, 2, 3, 4 ZDP

Keďže žalobca ani v prípade týchto hráčov takúto zrážku dane v roku 2003 nevykonával, správca dane postupoval správne, keď ho platobným výmerom zaviazal na zaplatenie rozdielu dane vybranej zrážkou za zdaňovacie obdobie roku 2003 aj v prípade týchto hráčov, nakoľko porušil ustanovenia § 52 ZDP, podľa ktorého ak platiteľ dane nevykoná zrážku dane, nezrazí daň v správnej výške alebo zrazenú daň včas neodvedie, bude sa od neho vymáhať rovnako ako ním nezaplatená daň.

Ostatné skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, ktoré boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal, neboli zistené v odvolacom konaní. Tak krajský súd ako aj správne orgány sa zaoberali zvlášť u každého športovca zisťovaním okolností rozhodujúcich pre posúdenie ich rezidencie, krajský súd dostatočne zistil skutkový stav a na jeho základe dospel k správne právnemu záveru a dostatočne sa vysporiadal aj s námietkami žalobcu o nesprávnom procesnom postupe žalovaného a správcu dane.

Z uvedených dôvodov, s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu, Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, s ktorým sa stotožnil v celom rozsahu, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 16. februára 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová